

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně JUDr. Janou Záviskou v právní věci

žalobce: **A.M.**

státní příslušnost Nigérie

t.č. umístěn v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51

zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem

sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti

žalované: **Policie České republiky**

Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje

sídlem 30. dubna 1682/24, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 2. 2018, č. j. KRPT-26949-57/ČJ-2018-070022, ve věci prodloužení doby trvání zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žalobci se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

IV. Odměna advokáta Mgr. Ladislava Bártý se určuje částkou 6.800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl zajištěn za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 26. června 2013, čís. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státní příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinkské nařízení“) na dobu třicet dní. Protože původní doba zajištění nepostačovala k vyřízení předání, rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím o prodloužení zajištění na dobu dalších třiceti dnů, tedy do 29. 3. 2018.
2. Žalobce v žalobě, resp. jeho právní zástupce, který byl k žádosti žalobce ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 27. března 2018 č. j. 20 A 10/2018-11, v doplněné žalobě žalované vytknul, že se nevypořádala s otázkou existence vážného nebezpečí útěku, když zřejmě přehlédla ustanovení § 129 odst. 4 věty druhé zákona o pobytu cizinců, které stanoví jednotlivá kritéria, jež je třeba vyhodnotit při zvážení aplikovatelnosti zajištění cizince podle ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců a patrně vycházela ze znění zákona o pobytu cizinců účinného před 15. 12. 2015. To, že se žalovaná vůbec nezabývala jednotlivými kritérii vážného nebezpečí útěku, je podstatnou vadou, která způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí, které tak nemůže obstát. V případě žalobce nelze odhlédnout od toho, že se sám dobrovolně bezprostředně po svém příjezdu do České republiky přihlásil na polici, nijak se nemínil skrývat a poskytl policii veškerou potřebnou součinnost. Žalobce nijak nenaznačil, že by hodlal nelegálně vycestovat z území České republiky, nebo by nehodlal s českými správními orgány dostatečně spolupracovat. Ačkoliv nelze odhlédnout od žalobcovy minulosti a od jeho nelegálního vstupu na území České republiky, bez významu nepochybně není ani dobrovolné navázání kontaktu s policií a jeho konstantní spolupráce. Současně vyslovil souhlas s projednáním bez nařízení jednání. Navrhl zrušit rozhodnutí žalované a věc vrátit žalované k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, zejména zdůraznil, že doba zajištění byla dne 23. 2. 2018 prodloužena vydaným rozhodnutím o dalších 30 dnů, tj. do 29. 3. 2018. Tato doba byla prodloužena v souladu s článkem 25 odst. 2 dublinkského nařízení, kdy Česká republika má v souladu s uvedeným nařízením 6 týdnů na realizaci předání cizince do odpovědného členského státu po jeho souhlasu. Bez prodloužení doby zajištění by nebylo možné z procesních a časových důvodů předání cizince vůbec realizovat. Dne 22. 3. 2018 byl proveden transfer cizince ze ZZC Vyšní Lhoty na mezinárodní letiště Václava Havla Praha k přítomnosti cizince na let č. OK 718 a téhož dne 22. 3. 2018 v 7:18 hod. byl cizinec

Shodu s prvopisem potvrzuje

deportován do Italské republiky. V případě žalobce by užití zvláštního opatření za účelem vycestování bylo neúčinné. Jeho úmysl byl zřejmý – že v případě, jeho nezajištění, by dokončil svůj úmysl, se kterým přicestoval a to, že by opustil Českou republiku ilegálně směrem do Rakouska. Podle §123b odst. 3 zákona č. 326/199 Sb., o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie, přičemž posuzuje, zda jeho uložením neohrozí výkon povinnosti opustit území České republiky. Žalobce nebyl schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a současně existovala odůvodněná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon jeho předání, neboť se výslovně vyjádřil, že cílem jeho cesty bylo Rakousko. Žalovaná vyslovila souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání.

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Soud o žalobě rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. a § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců na území České republiky, bez jednání.
5. Z obsahu spisu soud zjistil, že žalobce se dne 29. 1. 2018 dostavil na Obvodní oddělení Policie ČR, Ostrava Střed a prokázal se dokladem vydaným v Itálii žadatelům o mezinárodní ochranu na jméno A. M. Žalobce na území České republiky přicestoval autobusem z Itálie, kde byl umístěn v záchytném středisku. Žalobce byl týž den dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, zajištěn a eskortován na útvar oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Frýdek-Místek. Při prohlídce byl u něj nalezen doklad na jméno J. M., narozen X v Nigerii, při dalším zkoumání bylo zjištěno, že se jedná o padělek. Lustrací v databázích a dotazem na italské úřady byly získány informace, že cizinci A. M., nar.X, státní příslušnost Nigérie byla ukončena platnost pobytu dne 15. 11. 2016 a dne 12. 4. 2017 si cizinec požádal v Itálii o prodloužení svého pobytu, když jeho žádost byla zamítnuta. T.č. nemá žádný platný pobyt na území Itálie. Žalobce uvedl, že do České republiky vůbec nechtěl, chtěl zůstat v Rakousku, avšak v autobuse usnul a vystoupil až v České republice. Chce se vrátit zpět do Itálie, kde má práci a do Rakouska jel jen navštívit bratra. Žalovaná rozhodla o zajištění žalobce za účelem jeho předání do Itálie podle nařízení EU č. 604/2013 rozhodnutím ze dne 31. 1. 2018 č. j. KRPT-26949-42/ČJ-2018-070022 a dobu zajištění stanovila podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb. na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tedy do 27. 2. 2018.
6. V souzené věci žalovaná rozhodla podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců o prodloužení doby trvání žalobcova zajištění, neboť je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání a zjištění prodloužit, a to i opakovaně. Žalobce měl za to, že žalovaná se vůbec nevypořádala s otázkou existence vážného nebezpečí útěku.

Shodu s prvopisem potvrzuje

7. Podle § 129 odst. 6 věty první a druhé zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.
8. Podle ust. § 129 odst. 4 téhož zákona policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.
9. Soud nepřisvědčil žalobci, že žalovaná ignorovala ve své úvaze otázku vážného nebezpečí útěku v napadeném rozhodnutí. Naopak, žalovaná na str. 4 svého rozhodnutí se touto otázkou v odst. 2 a 3 zabývala. S odvoláním na právní ustanovení citované v odst. 7 tohoto rozsudku se za vážné nebezpečí útěku považuje i skutečnost, že cizinec bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, v souzené věci do Itálie, přímo nesousedícího s Českou republikou, kam nemůže oprávněně samostatně cestovat. Navíc, jak žalovaná zdůraznila, žalobce dobrovolně vycestoval z Itálie a nelze tedy očekávat, že se tam dobrovolně vrátí, když žalobce sám uvedl, že jeho cílem bylo Rakousko. Soud přisvědčil tomuto názoru správního orgánu i přes tvrzení žalobce, že má v Itálii, kde již mu skončil legální pobyt, práci a že si jen vyjel na výlet do Rakouska za bratrem, když v Rakousku nevystoupil z autobusu, protože zaspal. Žalovaná se dostatečně vypořádala s předmětnou otázkou, a proto soud žalobci v jeho jediném žalobním bodu nepřisvědčil.
10. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud dle shora uvedených důvodů shledal námitky jako nedůvodné a žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb. zamítl.

11. O náhradě nákladů řízení ve výroku II. a III. tohoto rozsudku bylo rozhodnuto dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce ve věci neúspěšný nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.
12. Ustanovený advokát účtoval náhradu nákladů řízení v částce 6 800 Kč sestávající z odměny za dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. (dále jen advokátní tarif) a sepisu podání (doplnění žaloby) ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, přičemž tarifní hodnota úkonu dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí 50 000 Kč a odměna za jeden úkon právní pomoci tak činí podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu 3 100 Kč a paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300 Kč. Požadovaná částka byla advokátovi přiznána tak jak uvedeno v odst. IV. tohoto rozsudku. Dle § 35 odst. 9 s.ř.s. hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování ustanovenému advokátovi platí stát.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava dne 16. dubna 2018

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně